

Zaak C-716/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

26 september 2019

Verwijzende rechter:

Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 juli 2019

Verzoekende partijen:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Verwerende partij:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Vordering inzake oneerlijke mededinging tegen Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A. (hierna: „Repsol”) (artikelen 101 en 102 VWEU) wegens onrechtmatige vaststelling van detailhandelsprijzen voor brandstoffen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (hierna: „verordening nr. 1/2003”), met betrekking tot bewijsmiddelen en bewijslast.

Prejudiciële vragen

- 1) Kan er in het licht van verordening (EG) nr. 1/2003 van worden uitgegaan dat feiten die zijn onderzocht en bewezen zijn verklaard in een beslissing die is gegeven door een nationale mededingingsinstantie van een lidstaat van de Europese Unie – wanneer deze instantie overeenkomstig de artikelen 101 en 102 VWEU optreedt uit hoofde van de bevoegdheden die haar zijn toegekend op grond van die verordening, de mededeling van de Commissie betreffende de samenwerking tussen de Commissie en de rechterlijke instanties van de EU-lidstaten [bij de toepassing van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (2004/C 101/04)] en de mededeling van de Commissie betreffende de samenwerking binnen het netwerk van mededingingsautoriteiten (2004/C 101/03) – en die later door de hoogste rechter wordt bevestigd en in kracht van gewijsde gaat, volledige bewijskracht hebben en dat zij een voorwaardelijk of prejudicieel effect hebben op de beoordelingsbevoegdheid van andere rechterlijke instanties in latere zaken die zien op dezelfde feiten?
- 2) Indien de nationale mededingingsautoriteit zich uitspreekt over het bestaan van een inbreuk met betrekking tot een netwerk van overeenkomsten, moet dan, behoudens tegenbewijs van de inbreukmaker, worden aangenomen dat alle overeenkomsten waaruit dat netwerk bestaat, door de inhoud van het besluit worden geraakt? Met andere woorden, leiden besluiten over netwerken van overeenkomsten tot omkering van de bewijslast?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 101 en 102 VWEU

Verordening nr. 1/2003

Verordening (EG) nr. 2790/1999 van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen

Richtlijn 2014/104/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie (hierna: „richtlijn 2014/104”)

Richtsnoeren van de Europese Commissie inzake verticale beperkingen (PB 2010, C 130, blz. 1) (hierna: „richtsnoeren inzake verticale beperkingen”)

Punt 13:

„De bepalende factor voor de definitie van een agentuurovereenkomst met het oog op de toepassing van artikel 101, lid 1, is het financiële of commerciële risico dat de agent draagt in verband met de activiteiten waarvoor hij door de principaal als agent is aangewezen. Het is in dit verband niet van belang of de agent voor één principaal dan wel voor meerdere principalen handelt. Het is evenmin van belang welke kwalificatie door de partijen of in de nationale wetgeving aan de overeenkomst wordt gegeven.”

Punt 17:

„Wanneer de agent [...] een van de [...] risico's of kosten draagt, wordt de overeenkomst tussen de agent en de principaal niet als agentuurovereenkomst beschouwd. [...] Als de agent contractspecifieke risico's draagt, volstaat dit om te concluderen dat hij een onafhankelijke distributeur is. [...]”

Punt 21:

„Wanneer de agent één of meerdere [...] risico's draagt, is de overeenkomst tussen de agent en de principaal met het oog op de toepassing van artikel 101, lid 1, geen agentuurovereenkomst. In dat geval wordt de agent behandeld als een onafhankelijke onderneming en is artikel 101, lid 1, op de overeenkomst van toepassing, zoals op elke andere verticale overeenkomst.”

Mededeling van de Commissie betreffende de samenwerking tussen de Commissie en de rechterlijke instanties van de EU-lidstaten bij de toepassing van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2004, C 101, blz. 54) (hierna: „mededeling betreffende de samenwerking”)

Mededeling van de Commissie betreffende de samenwerking binnen het netwerk van mededingingsautoriteiten (PB 2004, C 101, blz. 43)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia (wet 16/1989 van 17 juli 1989 betreffende de bescherming van de mededinging; hierna: „LDC”)

Artikel 1. „Verboden gedragingen”

„1. Verboden zijn alle overeenkomsten, besluiten, collectieve aanbevelingen en onderling afgestemde of opzettelijk gecoördineerde feitelijke gedragingen welke ertoe strekken, ten gevolge hebben of kunnen hebben dat de mededinging op de gehele of een deel van de nationale markt wordt verhinderd, beperkt of vervalst, met name die welke bestaan in:

- a) het rechtstreeks of zijdelings bepalen van de prijzen of van andere commerciële voorwaarden of voorwaarden voor het verrichten van diensten;
- b) het beperken of controleren van de productie, de distributie, de technische ontwikkeling of de investeringen;
- c) het verdelen van de markten of van de voorzieningsbronnen;
- d) het toepassen, in het kader van handels- of dienstbetrekkingen, van ongelijke voorwaarden voor gelijkwaardige prestaties waardoor sommige concurrenten worden benadeeld ten opzichte van anderen;
- e) het afhankelijk stellen van het sluiten van overeenkomsten van de aanvaarding van bijkomende prestaties welke naar hun aard of volgens het handelsgebruik geen verband houden met het onderwerp van deze overeenkomsten.

[...]”

Korte beschrijving van de feiten en het hoofdgeding

- 1 Bij beslissing van 11 juli 2001 heeft de Tribunal de Defensa de la Competencia (bijzondere rechter in mededingingszaken, Spanje; hierna: „TDC”) in het kader van de procedure in zaak nr. 490/00 een geldboete van 3 005 060,52 EUR opgelegd aan Repsol, omdat zij zich sinds 1993 rechtstreeks schuldig heeft gemaakt aan verticale vaststelling van detailhandelsprijzen voor brandstoffen in tankstations (onafhankelijke ondernemingen) onder het mom van vermeende commissie- of agentuurovereenkomsten – de tankstationhouders namen in feite aanzienlijke risico’s op zich in verband met de verkoop van brandstof aan derden – die zij met hen had gesloten. Tevens werd Repsol gelast deze praktijk te beëindigen. In het kader van dezelfde procedure kreeg ook de aardoliemaatschappij Cepsa een sanctie opgelegd. Beide maatschappijen hebben meer dan 50 % van de markt voor aardolie en aardgas in handen en Repsol heeft een marktaandeel van meer dan 30 %.
- 2 De Servicio de Defensa de la Competencia (dienst mededingingszaken) hield toezicht op de naleving van bovengenoemde beslissing. Bij besluit van 30 juli 2009 heeft de Comisión Nacional de la Competencia (Spaanse mededingingsautoriteit; hierna: „CNC”) (thans Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia – Spaanse markt- en mededingingsautoriteit) Repsol een geldboete van 5 000 000 EUR opgelegd wegens „het indirect vaststellen van de detailhandelsprijs voor onafhankelijke ondernemingen die onder haar vlag opereren en, aldus, het beperken van de mededinging tussen de tankstations in haar netwerk en tussen de overige tankstations”, en haar gelast de aangeklaagde praktijken te beëindigen.

- 3 Bij arrest van 22 mei 2015 heeft de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) de eerdere beslissing bevestigd, waardoor deze in kracht van gewijsde is gegaan.
- 4 Terzelfder tijd had de Commissie in 2004 de procedure overeenkomstig artikel 81 van het EG-Verdrag ingeleid ten aanzien van Repsol. Deze procedure betrof de levering van brandstof aan tankstations in Spanje. Bij beschikking COMP/B-1/38.348 van de Commissie van 12 april 2006 werden de door Repsol in het kader van deze procedure gedane toezeggingen verbindend verklaard overeenkomstig artikel 9, lid 1, van verordening nr. 1/2003, en de procedure werd beëindigd.
- 5 Op 30 mei 2007 hebben de Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (hierna: „CEEES”) en de Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio (hierna: „AGES”) bij de Commissie een klacht ingediend op grond dat er een met artikel 101 VWEU strijdige overeenkomst zou bestaan tussen brandstofleveranciers, dat Repsol in strijd met de artikelen 101 en 102 VWEU minimumwederkooprijzen zou opleggen aan tankstations, en dat Repsol niet zou hebben voldaan aan de bindende toezegging uit hoofde van de beschikking van de Commissie van 12 april 2006 om geen beperkingen op te leggen aan het vermogen van de afnemer om de verkoopprijs te bepalen. De klagende ondernemingen hebben de Commissie verzocht om de procedure in verband met de toezeggingen te heropenen overeenkomstig artikel 9, lid 2, van verordening nr. 1/2003.
- 6 Bij besluit van 28 april 2011 heeft de Commissie de klacht van CEEES en AGES afgewezen. Tegen dit besluit hebben de klagers beroep ingesteld bij het Gerecht, dat het beroep heeft verworpen bij arrest van 6 februari 2014 (zaak T-342/11).
- 7 Verzoeksters in de onderhavige zaak betogen dat Repsol zich nog steeds schuldig maakt aan onrechtmatige prijsstellingspraktijken.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 Verzoeksters stellen dat Repsol de besluiten van de CNC niet naleeft en dat zij beoogt de tankstations in haar netwerk om te vormen tot „echte agenten” – dus geen schijnagenten, maar agenten die bedrijfsrisico’s op zich nemen. Daarnaast zou zij geen aan Platts-noteringen gekoppelde wederkoopovereenkomsten sluiten, die het concurrentievermogen van de sector zou garanderen, maar zuivere agentuurovereenkomsten nastreven, teneinde – gelet op haar marktaandeel – de detailhandelsprijs op het gehele nationale grondgebied te kunnen controleren. Zij verzoeken dat een prejudiciële vraag wordt voorgelegd aan het Hof.
- 9 Repsol betoogt dat er door het vermogen van de betrokken tankstations om kortingen ten laste van hun commissie toe te passen, onmogelijk sprake kan zijn van een onrechtmatige vaststelling van de detailhandelsprijs en dat alleen de overeenkomsten die uitdrukkelijk door de mededingingsautoriteit zijn onderzocht,

worden geraakt door de besluiten van die autoriteit, die weliswaar onherroepelijk zijn, maar geen begin van bewijs van de inbreuk vormen.

Korte uiteenzetting van de motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 10 Doel van deze prejudiciële verwijzing is te verduidelijken welke bewijswaarde verordening nr. 1/2003 toekent aan feiten die bewezen zijn verklaard in een onherroepelijk besluit van een nationale mededingingsautoriteit van een lidstaat van de Europese Unie in het kader van een procedure krachtens de artikelen 101 en 102 VWEU.
- 11 In de procedure die heeft geleid tot de beslissing van de TDC van 11 juli 2001 (zaak nr. 490/00) is Repsol van meet af aan beschuldigd van onrechtmatige prijsstellingspraktijken waarbij algemene voorwaarden worden opgelegd in de vorm van „toetredingsovereenkomsten” waarover nooit wordt onderhandeld door de distributeur, die de valse hoedanigheid van „agent” aanneemt. De nationale mededingingsautoriteit heeft een beoordeling verricht van een steekproef van de soorten overeenkomsten die voor de distributie van brandstoffen worden gebruikt door Repsol. De Tribunal Supremo heeft in zijn arrest van 17 november 2010, waarbij de voornoemde beslissing in kracht van gewijsde is gegaan, verklaard: „Wanneer is vastgesteld dat de in de betwiste overeenkomsten aangeduide ‚agent’ of ‚commissionair’ in werkelijkheid een onafhankelijke onderneming is die risico’s op zich nam en dat de leverancier de definitieve verkoopprijzen vaststelde, kan er geen twijfel over kan bestaan [...] dat verzoeksters niet in aanmerking kunnen komen voor de groepsvrijstelling op grond van de oude verordening 1984/83 [...]. De vaststelling van prijzen door Repsol is specifiek opgenomen in bepaalde overeenkomsten, de zogenaamde commissieovereenkomsten [...]. In de loop van de procedure voor de [Servicio de Defensa de la Competencia] heeft Repsol steeds bevestigd dat zij verkoopprijzen oplegde [...] maar uiteindelijk heeft zij er met betrekking tot de wederverkopers die ongeveer 2,5 % van haar distributienet uitmaken, op gewezen dat deze oplegging een maximumprijs betrof, waarbij de tankstationhouder de mogelijkheid heeft deze ten laste van zijn commissie te verminderen. Deze laatstbedoelde praktijk, die na 1997 in overeenkomsten wordt ingevoerd op verzoek van de Commissie, doet geen afbreuk aan de realiteit van de door de TDC verrichte beoordeling, die wij volledig bevestigen.”
- 12 Met betrekking tot de verwijzing naar het feit dat de tankstations geen echte agenten waren, heeft de Commissie in voetnoot 10 van haar beschikking van 12 april 2006 betreffende de toezeggingen van Repsol, waarbij de parallelle procedure met betrekking tot Repsol krachtens artikel 81 van het EG-Verdrag werd beëindigd, aangegeven dat die omstandigheid „een nader onderzoek zou vereisen om te bevestigen of bepaalde tankstations kunnen worden beschouwd als ‚agenten’ en kortingen mogen geven” en vervolgens gewezen op de resultaten van de vermelde nationale procedure waarbij werd vastgesteld dat de zogenaamde

„agentuurovereenkomsten” die tussen bepaalde tankstations en Repsol waren ondertekend, geen echte agentuurovereenkomsten waren.

- 13 In het besluit van de CNC van 30 juli 2009 is een reeks factoren opgesomd die een impact had op de indirecte vaststelling van de detailhandelsprijs, te weten: de vorming van de prijs voor de verwerving of overdracht van het product; de vaststelling van commissies en winstmarges; het systeem voor de mededeling van de maximum- of adviesprijzen; de toewijzing aan de marktdeelnemer van de factureringsverplichtingen van de tankstationhouder; de rol van aardoliemaatschappijen bij de fiscale behandeling van kortingen, en de toepassing van kortingen op de maximum- of adviesprijzen.
- 14 In dat besluit werd geconcludeerd dat het geanalyseerde gedrag een met artikel 1 van de LDC en artikel 81, lid 1, van het EG-Verdrag strijdige verticale vaststelling van de detailhandelsprijs inhield, doordat distributeurs werden ontmoedigd om af te wijken van de maximum- of adviesprijzen en ertoe werden aangezet deze prijzen als vaste of minimumprijzen te hanteren, zoals blijkt uit het feit dat deze maximum- of adviesprijzen werden toegepast door de overgrote meerderheid van de tankstations. De CNC heeft haar onderzoek uitgevoerd in overeenstemming met de toepasselijke regels van het Unierecht (Verdrag, verordening en richtsnoeren) en de rechtspraak van het Hof. Daarbij heeft zij gekeken naar de economische en juridische context waarin de overeenkomsten worden gesloten, het soort overeenkomsten en de in de overeenkomsten vastgestelde financiële regeling, het geheel van contractuele bedingen en de door de partijen aangegane verplichtingen. De CNC heeft dus de in punt 47 van de richtsnoeren inzake verticale beperkingen bedoelde beoordeling uitgevoerd om na te gaan of de maximumprijzen als gevolg van de door de marktdeelnemer – in dit geval Repsol – verlangde voorwaarden vaste of minimumprijzen zijn geworden, en of de uitgangspunten in punt 2.8 en de punten 226 tot en met 228 van die richtsnoeren met betrekking tot de marktaandeeldrempel van 30 % in acht zijn genomen.
- 15 De CNC heeft niet alleen onderzocht of de met het Repsol-, Cepsa- en BP-netwerk verbonden tankstations kortingen ten laste van hun commissie mochten geven, maar heeft overeenkomstig de door het Hof ontwikkelde rechtspraak een uitvoerige analyse verricht van alle mechanismen die er volgens haar toe zouden kunnen leiden dat de als maximum- of adviesprijs aangeduide prijs in werkelijkheid neerkomt op een vaste of minimumprijs.
- 16 Verzoeksters hebben de modelovereenkomst voorgelegd die Repsol aan haar gehele netwerk van tankstations – en niet alleen aan de onderzochte tankstations – heeft aangeboden, teneinde uitvoering te geven aan het besluit van de CNC en ter onderbouwing van het argument dat dit besluit betrekking heeft op het gehele netwerk, dat dezelfde bedingen gebruikt, en niet alleen op de door de CNC onderzochte overeenkomsten.
- 17 Het probleem hierbij is dat de rechtspraak van de Tribunal Supremo tot op heden over de beoordeling van de vraag of er in het licht van het Europese

mededingingsrecht al dan niet sprake is van verticale prijsbinding, tegenstrijdig is, met alle rechtsonzekerheid van dien. De vraag rijst of de besluiten van de nationale mededingingsautoriteiten – waarvan het optreden wordt beheerst door de basisbeginselen van samenwerking, coördinatie en uniformiteit bij de toepassing van het Unierecht – een belangrijke aanwijzing, of zelfs een begin van bewijs, voor de mededingingsverstorende aard van de overeenkomst tussen de betrokken ondernemingen vormen.

18 Volgens vaste rechtspraak van het Hof lijkt het geen twijfel dat een overeenkomst die niet in aanmerking komt voor een groepsvrijstelling, noodzakelijkerwijs moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 81, lid 3, van het EG-Verdrag en dat een overeenkomst die niet aan deze voorwaarden voldoet of geen individuele vergunning heeft, verboden is en van rechtswege nietig is overeenkomstig artikel 81, lid 2, van het EG-Verdrag.

19 Wat de relevante rechtspraak van het Hof betreft, moeten de arresten uit de volgende zaken worden aangehaald:

Arrest van 23 november 2017, Gasorba e.a., C-547/16, ECLI:EU:C:2017:891. Het Hof heeft bevestigd dat het op grond van artikel 9, lid 1, van verordening nr. 1/2003 vastgestelde toezeggingsbesluit van de Commissie het gedrag van de betrokken onderneming niet kan „wettigen”, laat staan met terugwerkende kracht. In haar conclusie heeft de advocaat-generaal opgemerkt dat „een toezeggingsbesluit van de Commissie de bevoegdheid van de mededingingsautoriteiten en de rechterlijke instanties van de lidstaten om een beslissing over de zaak te nemen, onverlet laat, waarbij zij de artikelen 101 en 102 VWEU kunnen toepassen en in voorkomend geval een inbreuk kunnen constateren”. Voorts heeft zij benadrukt dat de nationale rechter de beoordeling van de Commissie als begin van het bewijs voor de mededingingsverstorende aard van de overeenkomst tussen ondernemingen kan beschouwen, ook al kan hij in dezelfde zaak op grond van verder onderzoek en een diepergaande beoordeling tot een geheel of gedeeltelijk ander resultaat komen.

20 Arrest van 11 september 2008, Tobar e hijos, C-279/06, ECLI:EU:C:2008:485. Na de verklaring dat „de kwalificatie van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde overeenkomst in het licht van de mededingingsregels van wezenlijk belang is voor de beslechting van het bij de verwijzende rechter aanhangige geding, dient het Hof in de eerste plaats de relevante criteria voor een dergelijke kwalificatie in herinnering te brengen” wordt in het arrest opgemerkt dat „[h]et bepalende element om uit te maken of een tankstationhouder een onafhankelijke marktdeelnemer is, wordt gevormd door de met de principaal gesloten overeenkomst en, in het bijzonder, door de uitdrukkelijke of stilzwijgende bedingen van deze overeenkomst die bepalen wie de geldelijke of commerciële risico’s dient te dragen die verbonden zijn aan de verkoop van de waren aan derden. Het risico moet van geval tot geval worden beoordeeld, waarbij veeleer rekening moet worden gehouden met de economische realiteit dan met de juridische kwalificatie van de contractuele verhouding naar nationaal recht (arrest

CEEES, punt 46).” Vervolgens geeft het Hof in de punten 67, 70 en 71 van het arrest zijn conclusies weer met betrekking tot hetgeen door de rechter moet worden nagegaan om te beoordelen op welke wijze de detailhandelsprijzen worden vastgesteld, rekening houdend met alle contractuele verplichtingen en met het gedrag van de partijen in het hoofdgeding, en of de vermeende maximale verkoopprijs in werkelijkheid niet neerkomt op een vaste prijs of minimumprijs die op indirecte of verkapte wijze wordt vastgesteld.

- 21 Arrest van 2 april 2009, Pedro IV, C-260/07, ECLI:EU:C:2009:215. Het Hof heeft geconcludeerd dat „contractclausules inzake de detailhandelsprijs [...] in aanmerking kunnen komen voor de groepsvrijstelling krachtens verordening nr. 1984/83 en verordening nr. 2790/1999 indien de leverancier enkel een maximumprijs oplegt of een verkoopprijs aanbeveelt en indien de wederverkoper derhalve over een werkelijke mogelijkheid beschikt om de detailhandelsprijs te bepalen. Dergelijke clausules kunnen daarentegen niet voor die vrijstellingen in aanmerking komen indien zij, rechtstreeks of op indirecte of verkapte wijze, leiden tot vaststelling van de detailhandelsprijs of tot oplegging van de minimumverkoopprijs door de leverancier. Het staat aan de verwijzende rechter na te gaan of de wederverkoper dergelijke verplichtingen moet nakomen, waarbij hij rekening moet houden met alle contractuele verplichtingen, gezien in hun economische en juridische context, en met het gedrag van de partijen in het hoofdgeding.”
- 22 Arrest van 14 december 2006, CEEES, C-217/05, ECLI:EU:C:2006:784. In dit arrest wordt opgemerkt dat het onderzoek, dat door de nationale rechterlijke instantie moet worden verricht, niet beperkt mag zijn tot de vraag of de leverancier in de mogelijkheid heeft voorzien om een zeer kleine korting ten laste van de commissie van de distributeur te geven.
- 23 Arrest van het Gerecht van 15 september 2005, Daimler Chrysler, T-325/01, ECLI:EU:T:2005:322.
- 24 Uit de rechtspraak blijkt duidelijk dat de besluiten van de nationale mededingingsautoriteit, die bovendien onherroepelijk zijn geworden, moeten worden beschouwd als een begin van bewijs voor de onverenigbaarheid van de overeenkomst met het Europees mededingingsrecht.
- 25 Overigens komt de sfeer van samenwerking die tussen de mededingingsautoriteiten moet heersen, tot uiting in zowel het eigen recht van de Unie als in de door de Commissie vastgestelde besluiten.
- 26 In de eerste plaats wordt in de overwegingen 15 en 16 van verordening nr. 1/2003 met name benadrukt dat de Commissie en de nationale mededingingsautoriteiten tezamen een netwerk van overheidsinstanties moeten vormen, die de communautaire mededingingsregels in nauwe samenwerking toepassen, en dat de uitwisseling van, zelfs vertrouwelijke, gegevens en het gebruik van deze gegevens als bewijsmateriaal mogelijk moet worden gemaakt.

- 27 Uit richtlijn 2014/104 volgt duidelijk dat het in het kader van een procedure verkregen bewijsmateriaal als basis moet dienen voor een schadeclaim, zodat onherroepelijke besluiten waarbij een inbreuk op het mededingingsrecht wordt vastgesteld, bindend moeten zijn voor de burgerlijke rechter die kennis neemt van een vordering in verband met die inbreuk.
- 28 In de tweede plaats beoogt de mededeling betreffende de samenwerking de uniforme toepassing van het recht, zodat de parallelle uitvoering van het nationale mededingingsrecht inzake overeenkomsten niet kan leiden tot andere conclusies dan die welke uit het Unierecht voortvloeien.
- 29 In de derde plaats heeft de Commissie in antwoord op de vragen die haar door de Spaanse rechterlijke instanties zijn voorgelegd in het kader van de bij hen aanhangige geschillen betreffende de aangeklaagde prijsstellingspraktijken en de verenigbaarheid ervan met artikel 81 van het EG-Verdrag, herhaaldelijk verklaard dat het niet gepast was om opmerkingen te maken over een bij een nationale mededingingsautoriteit lopend onderzoek of over feiten die door de Spaanse autoriteiten worden behandeld.
- 30 Ter rechtvaardiging van haar besluit van 28 april 2011 tot afwijzing van de klacht die op 30 mei 2007 door CEEES en AGES tegen Repsol was ingediend, heeft de Commissie bovendien verklaard dat dit een kwestie was die door de CNC was behandeld in haar besluit van 30 juli 2009, waarbij aan Repsol een geldboete was opgelegd voor dezelfde aangeklaagde feiten, en dat zij dan ook van mening was dat haar optreden zou neerkomen op dubbel werk. Dit standpunt werd door het Gerecht bevestigd in zaak T-342/11.
- 31 De verwijzende rechter acht het derhalve van essentieel belang dat de prejudiciële vragen aan het Hof worden voorgelegd.